

гарско царство е било покорено отъ гърцитѣ.

Западно о Българско царство подъ управлението на царь Самуила (980—1014) е продължило да съществува, обаче само 4 години подиръ неговата смъртъ — въ 1018 г. и то паднало подъ гръцко владичество.

България е била подъ гръцка властъ отъ 1018 до 1185 год., когато двамата братя — Българскитѣ князе Асенъ и Петъръ освободиха България отъ гръцко нго и основаха

Второто българско царство

независимостта на което е била прокламирана въ 1187 г.

Второто Българско царство подъ управлението на Царь Асенъ I (1197—1196) г., на Царь Петра II (1196—1197) г. и това на Царь Калояна (1197—1207) г. достига до блѣскаво положение и се приближава до старото си величие.

При обявяването независимостта на второто българско царство Търновския Архиепископъ Василий коронясалъ Царь Асенъ I съ златна корона, като Царь на българитѣ и гърцитѣ.

При царуването на царь Иванъ Асенъ II (1218—1241) гърцитѣ сж били победени при Клокотница — десетина километра на северъ отъ гр. Хасково.

Следъ смъртта му го наследватъ царетѣ: Михаилъ Асенъ, Иванъ Асенъ III и Георги I Тертеръ. При тоя последенъ царь, България признала върховната властъ на Татарския ханъ Ногай въ 1285 г.

При царя Иванъ Александра (1331—1371) България до нейде се съвзема, но за кратко време, защото тогава се отдѣля Видинското Българско царство подъ управлението на царь Иванъ Срацимира (1355—1396) г., а малко следъ това и търновския царь Иванъ Шишманъ въ 1375 г. признава върховната властъ на Султана.

Понеже властта на турцитѣ се засилвала, тогава Югославянскитѣ владетели направили коалиция, обаче въ боеветѣ при Пличникъ, а особено въ боя на 15 юний 1389 г. при Косово, турцитѣ добиватъ надмощие и свѣтлата българска звезда изгрѣла тъй лъчезарна при царуването на великия царь Симеона залязва и за българския народъ на-

стѣпватъ дни на тежки изпитни и страдания въ продължение на цѣли петъ вѣка.

Третото Българско царство

На 17 юлий 1393 г. падна подъ турска властъ Търновкото Българско царство, а презъ септемврий 1396 г. следъ сражението при Никополъ се предаде на турцитѣ и последния свободенъ български градъ Видинъ — столицата на Видинското царство.

Отъ тогава и до самото освобождение на България въ 1878 г. България бѣ черна робиня подъ непоносимата и тежка агарянска властъ.

И това тежко робство се продължи цѣли петъ вѣка.

Презъ годинитѣ на последното петдесати-лѣтие отъ робството сж станали множество възстания отъ българи противъ неспособната турска властъ, до като най-сетне великия поетъ и революционеръ Христо Ботевъ мина съ четата сивъ България и сложи коститѣ си на върховетѣ на Вратчанския Балканъ за свободата на България.

Въ годинитѣ предшествующи освобождението на България настѣпва голѣмо брожение въ цѣла Русия противъ Тюрското владичество надъ България, поради жестокоститѣ и неистовствата, извършени отъ турцитѣ надъ българитѣ на много мѣста въ България и надъ много българи.

На 12 априль 1877 г. великия и незабравимъ отъ българитѣ Руски императоръ Александъръ II обяви война на Турция за освобождението на България и на 19 февруарий 1878 г. се сключи Санъ-Стефанския миръ, който начерта идеалнитѣ граници на бъдеща България, наречена отъ името на тоя миръ — Санъ-Стефанска България.

Веднага следъ сключването на мира е билъ назначенъ за императорски руски комисаръ въ новоосвободена България генералъ адютанта князь Дондуковъ-Корсаковъ, командиръ на XI корпусъ въ Освободителната война.

Въ първитѣ числа на месецъ априль 1879 г. Императорския комисаръ разпорежда да станатъ избори за Великото Учредително събрание. Тия първи избори сж станали споредъ една времена наредба одобрена отъ Императорския Комисаръ.